

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ, 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε΄.

ΦΥΛΛ. 106.

ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ.

ΥΠΟ ΜΕΡΥ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΡΒ').

—ο—

Ὁ μανδαρίνος Σαμπάος, ὁ ὑ-τσάγκ τοῦ ταχυδρομίου, ἐπιστρέψας εἰς Καντόνην, ἤκουσε πολλὰς φήμας δυσαρέστους· τὸ πλήρωμα τῆς Ἰαμεσίνης εἶχε ζητήσει τὸν νέον ἀξιωματικὸν τοῦ Μελφόρδ, ἐρευνῆσαν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ ὑπόγεια τοῦ Χογκ-Λάν, ὅλα τὰ ἐμπορικὰ γραφεῖα καὶ τὰς ἀποθήκας των, καθὼς καὶ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας τῶν λέμβων αἵτινες περιέχουσι τὸν κυμαινόμενον λαὸν τῆς Καντόνης. Ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰαμεσίνης ἐζήτησε δεσποτικῶς καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐγκαθιδρυθεὶς εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ὀφθαλμοῦ, ἠπειλήσεν ὅτι δὲν θέλει ἐξελθῇ ἐκεῖθεν εἰμὴ μετὰ τοῦ Μελφόρδ ζῶν ἢ νεκρός. Ὁ Ὀφθαλμὸς ε-

πεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὑποπλοιάρχου, καὶ ὤμοσεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Τακου - Λι τοῦ μεγάλου Κουγ - τσι, ὅτι δὲν θὰ φάγῃ εἰὰν δὲν ἀνακαλύψῃ τὸν ἀξιωματικόν. Φήμῃ δέ τις ὑπόκωφος περιεφέρετο ὅτι ὁ Μελφόρδ εἶχε δολοφονηθῇ ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ μανδαρίνου Σαμπάου.

Ἄλλ' ὁ Σαμπάος δὲν ἡσύχασε καὶ ἀφοῦ ἐπεσκέφθησαν λεπτομερῶς τὴν οἰκίαν του· προσηθάνετο ὅτι ὁ Ὀφθαλμὸς, ὀρκισθεὶς ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, θὰ ἐπροχώρῃ εἰς αὐστηροτέρας ἐξετάσεις, καὶ ὅτι, ὡς ἔχων σπανίαν ὀξυδέρκειαν, θὰ ἐξέτεινεν αὐτὰς καὶ μέχρι τοῦ νεκροταφείου ὅπου ἀπετάθη ὁ Μελφόρδ. Ὅλως τρέμων τότε διευθύνθη πρὸς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, σύντροφον ἔχων τὸν ἀνδρεῖον υἱὸν τοῦ Κιέν, λοχαγὸν τῶν Τίγριων τῆς φρουρᾶς τοῦ αὐτοκράτορος (τοῦ Πεκίνου δηλαδή).

Ὁ Κιέν, ἐν ἀδείᾳ τότε, εἶχε διαταχθῇ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ ὀχυρώματα τῆς Βοκκα - Τίγρις, τὰ ὁποῖα ἦσαν δύο ὀρθὰ παραπετάσματα κινεζικὰ, παριστάοντα τέρατα κανονοδολοῦντα ἐχθροὺς ἀπόντας. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς Κίναν, οἱ ἐπιθεωρηταὶ ἐπιθεωροῦσι πραγματικῶς. Ὁ Κιέν περιῆλθε τὴν Βοκκα - Τίγριν, ἐχρωμάτισε τὰ κανόνια παθόντα ἐκ τῆς ὑ-

γραφίας τοῦ ποταμοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγε πρὸς τὸν πατέρα του καλέσαντα αὐτόν.

Ὁ Κιὲν ἦτο εἰκοσιπενταετής, ἀνάστημα ἔχων ὑψηλότερον τοῦ Κινέζικοῦ, πρόσωπον εὐρωπαϊκόν, ὀφθαλμοὶ σχεδὸν ὀριζόντιοι, καὶ ὠραῖαν μύστακα μαῦρον ἀναγγέλλοντα τὸν βαθμὸν του. Ἐφερε δὲ καὶ ἐνδυμα μεγαλοπρεπὴς, δηλαδὴ μακρὸν μανδύαν λευκὸστικτον, περικεφαλαίαν ὡς τῶν Γεπιδῶν, ἐξωγραφημένους ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς δύο ὑπὸ τὴν λοφιδαν, καὶ πτερὰ ταῦτα, πρὸς δὲ καὶ μεγίστην φαρέτραν μεστὴν βελῶν ὀξυτάτων, ἐξ ὧν ἐκράτει ἐν εἰς τὴν δεξιάν. Πλὴν τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἀρετῶν, ὁ νέος Κιὲν, υἱὸς τῆς ἐοδάμης γυναικὸς τοῦ Σαμπάου, ἐπέθετο εἰς ἄκρον τὸν πατέρα του, πρᾶγμα ἀξιοσημείωτον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Κίαν, τὴν πατρίδα τῶν καλῶν τέκνων καὶ τῶν ἀπανθρώπων πατέρων. Ὁ Κιὲν ἔλεγε πάντοτε τὸ ἐξῆς γνωμικόν·

Ὅς τις δὲν σέβεται τοὺς γονεῖς του δὲν θέλει γ' ἀγαπᾶ οὐδέκα ἄλλον·

γνωμικὸν τοῦ Κουγι - Τσῆ, τὸν ὁποῖον οἱ βάρβαροι καλοῦσι Κομφούκιον.

Ὁ Σαμπάος καὶ ὁ Κιὲν, ἀποβάντες τῆς λέμβου, διευθύνθησαν πρὸς τὴν ἐξοχὴν, σιωπῶντες καὶ οἱ δύο σιωπὴν βαθεῖαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Κινέζων ὁσάκις δὲν ἔχουσιν τι νὰ εἰπωσι. Φθὰς πρὸ τοῦ σπηνώματος τῶν ὑψηρῶν ὁ Σαμπάος ἀφῆκε μικρὰν φωνὴν ὁμοίαν τῆς τοῦ γρύλλου, καὶ εὐθὺς ἠνοιχθῆ ἡ θύρα. Δύο χειρονομίαι καὶ μία συλλαβὴ ἤκουσαν διὰ νὰ ἐρωτήσωσι τοὺς ὑπηρέτας ποῦ ἐτάφη ὁ Ἀγγλος. Οὗτοι δὲ, ἐντρομαί γινόμενοι, ἐπροσπορεύθησαν ὅτι ὠνερεύοντο εἰσέτι, καὶ διὰ νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ σκεφθῶσιν ἡρώτησαν τί ἔχρει ὁ κύριός των. Ἀλλ' ὁ Σαμπάος τοὺς διέταξε νὰ βαδίσωσι πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, καὶ τοὺς παρηκολούθησε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Κιὲν. Οἱ ὑπηρέται, ἐτι μᾶλλον φοβηθέντες τὰ βλέμματα καὶ τὸν μύστακα τοῦ λοχαγοῦ Κιὲν, καὶ ἐννοήσαντες ὅτι σκοπὸς ἦτο νὰ ἀνασκάψωσι τάφον μὴ ὑπάρχοντα, ἐπισαν κατὰ γῆς, καὶ ὡμολόγησαν ὅτι ἀντὶ νὰ ἐνταφιάσωσι τὸν Ἀγγλον ἔδωσαν πίτραν εἰς τὸν λαιμὸν του, καὶ τὸν κατεπόντισαν εἰς τὴν μικρὰν λίμνην τῆς ἐξοχῆς. Ὁ Κιὲν ἔλαβε τότε δύο βέλη ἀπὸ τὴν φαρέτραν του, καὶ ἤτοιμάσθη νὰ σφεντύσῃ ἀμφοτέρους τοὺς ὑπηρέτας, ὅτε ὁ πατὴρ ἐνέμυχε πρὸς αὐτὸν τὸν στίχον τοῦτον τοῦ Λι - Κι·

Μὴ γέ αἶμα ἐπὶ τῶν γάφων! Πλὴν τούτου ὁ Σαμπάος, ὀργισθεὶς τὸ πρῶτον διὰ τὴν παρακοὴν τῶν ὑπηρετῶν του, ἐχάρη ἀκούσθως διὰ τὸ νέαν αὐτὸ συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον θὰ καθίσα ἀσκοπον πᾶσαν ἐρευναν τῆς Ἀρχῆς εἰς τὸ παρακείμενον νεκροταφεῖον. Ἰδὼν ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶχε διόλου ἀνασκαφῇ μετὰ τὴν ταφὴν τῆς τελευταίας του οὐζύγου, τῆς ἀγαθῆς Τε - τσά.

Καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του ν' ἀπασυρθῶσι.

Διὰ νὰ ἐξευμενίσωσι δὲ τὰς σκιάς τῶν τεθνεώτων, ἐρεθισθέντων ἀναμφιδόλως ἀπὸ τὴν αἰμασφόρον ἀπειλὴν τοῦ λοχαγοῦ Κιὲν, ἐψάλλον συγχρόνως αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς του, χωρὶς νὰ συνοδεύωνται· ὡς ἔλος ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν λόγ, τὸν ἀκόλουθον ὕμνον εἰς τιμὴν τῶν προγόνων των·

Σὶε κοῦγκ εἰεν τσῶ,

Γιου Λιγκ γὺ τίεν.

Ὅταν φέρω τὸν γοῦν πρὸς ἐμᾶς, σοφοὶ πρόγονοί μου,

Διεθάνομαι ἱμαντὸν ἀνυψούμενον μέχρις οὐρανῶν.

Μόλις δὲ ἐτελείωσαν τὴν ἱερὴν τοῦτον ὕμνον καὶ φωνὴ μακρόθεν ἐρχομένη, ἀλλὰ καθαρὰ καὶ εὐδιάκριτος μεταξὺ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτός, ἐνέπληξε τρόμου καὶ τὸν γενναῖον Κιὲν καὶ τὸν φρόνιμον μανδάρινον. Τότε συνέστη μεταξὺ τῶν δύο Κινέζων ὁ ἐξῆς σύντομος διάλογος·

— Ἀκούεις.

— Ναί.

— Φωνή.

— Φρικτή.

— Ἀγγλική.

— Φάντασμα.

— Ἐμπροσθοφυλακῆς.

— Ὁ ναύτης.

— Εἰν' ἐκεῖ.

— Νεκρός.

— Ἐκδικητικός.

Ἐὰν οἱ βάρβαροι ἡμεῖς παραδεχόμεθα τὴν συντομίαν αὐτὴν, πόσαι ἀνοησίαι δὲν θὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ χεῖλη μας! Μία βουλὴ Κινέζων ἀντιπροσώπων θὰ ἐτελείονεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ὁλόκληρον βουλευτικὴν σύνοδον.

Ὁ μανδάρινος ἐστάθη ὀπίσθεν τῆς φαρέτρας τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀμφοτέρω διευθύνθησαν πρὸς τὸ μικρὸν δάσος τὸ ὁποῖον ἐπεπρόσθη εἰς ἓν τῶν μερῶν τῆς λίμνης· οὕτω πως, πλησιάζοντες εἰς τὴν οἰκίαν των, ἐγνώρισαν μετὰ βεβαιότητος τὴν πηγὴν τῆς φωνῆς. Σαμπάος ὁ λόγιος, ἠρμήνευσεν ἐντρομος τὰς ἀπειλητικὰς συλλαβὰς τοῦ ὁσματος τοῦ Ἀγγλου ναύτου. Ἰδρὼς κατάφυγρος ἐπέσει ὑπὸ τὸν σφραγὴν τῶν τροπικῶν εἰς τὴν ἐπίδερμιν τοῦ μανδάρινου! «Ἰπαγε», εἶπεν ὁ Σαμπάος, καὶ ὁ Κιὲν ὑπῆγεν.

Ὁ Κιὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ἀπέναντι καὶ πλησίον τοῦ κυναίου τῆς ἀδελφῆς του Κίας. Ἐὰν ὁ γενναῖος λοχαγὸς ἐβλεπε τοὺς δύο κυανοὺς δράκοντας τοὺς καπατρώγοντας τὴν σελήην τὴν ὁποίαν τοσούτω μισοῦσι, δὲν θὰ ὑπέπιπτεν εἰς ταιαύτην ἐκστασιν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἶδε δὲν εἶχεν ὄνομα εἰς τὴν Κινέζικὴν γλῶσσαν. Εἰς τὸν ἐξώστην τῆς σφονδύας ἀδελφῆς του, ἐκάλητο αὐθαδῶς, ὡς ἂν ἦτο οἰκοδεσπότης, ἀπὸ τῆς φορῆς ἐνδυμα κίτρινον μανδάρινου, καὶ ψάλλον ἄσμα ἄσμενον.

Ἡ ἀγανάκτησις ὑπερίσχυσε τῆς φρονήσεως τοῦ γενναίου Κιὲν, καὶ λαβὼν βέλος ἐσημάδευσεν τὸ κεφάλαιον ὅπου ἐψάλεν ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Μελφὸρν, καλῆμενος εἰς τὸν ἐξώστην τῆς Κίας, δὲν ἐφοβήθη τὸ βέλος· ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἐπανεδώκεν εἰς αὐτόν καὶ τὸ λογικὸν καὶ τὴν φρόνησιν του. Ταχὺς ὡς ναύτης ἐπήδησε πρὸς τὸν θάλαμον καὶ ἀπέφυγε τὸ βέλος· κλείσας δὲ τὰ παράθυρα ἀνέμενει ἐν

τῷ σκότει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιόρου ἐκείνης σκηνῆς.

« Ἀνέγνωσα, ἔλεγε καὶ ἑαυτὸν, πολλές περιηγήσεις· ἀλλὰ δὲν με ἔτυχε νὰ ἰδῶ καμμίαν περίστασιν ὁμοίαν τῆς ἐδικῆς μου, ἐὰν τινόντι εἶναι περίστασις, διότι ἀμφοτέρω ἀκόμη ὄν ζῶ. Ἐξ ἐναντίας ὅλα τὰ περὶ ἐμὲ ἀποδεικνύουν ὅτι ἀπέθανα· καὶ ἀληθῶς αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ. Τοῦτο ἐν πρώτοις θέλει μ' ἐμποδίσαι τοῦ ν' ἀποθάνω καὶ δευτέραν φοράν, ἐπειδὴ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι ἀπέθανα εἰς Χογκ-Λέν, καὶ ὅτι εἶναι πολλὰ δυσάρεστον τὸ ν' ἀποθάνῃ τις. Δεύτερον δὲ, ἐὰν κατὰ τύχην δὲν ἀπέθανα, προβλέπω ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ γίνῃ τόσον φορτικὴ μεταξὺ τῶν μυστηρίων εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκομαι, ὥστε θὰ βιασθῶ νὰ πνιγῶ διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τόσας φροντίδας, πολλὰ ἐναντίας εἰς τὴν διάθεσίν μου. »

Μάλιστα δὲ ἐτελείωσε τὸν μονόλογον τοῦτον, καὶ τρομερὸς πάταγος φωνῶν, ὠρυγμῶν, καὶ κτύποι σκευῶν ὀρειχαλκίων καὶ ποσειδάωνος διατάραξαν τὴν σιωπὴν. Ὁξεῖται φωναὶ γυναικῶν ἐπικράτουν κατὰ τὸν θόρυβον τοῦτον· θὰ ἐνόμιζες ὅτι πόλις ἐκυριεύετο ἐξ ἐφόδου. Ὁ θάλαμος τοῦ Μελφόρδ ἐτραυμέν ὡς κοιτωνίσκος πλοίου ἐν ὄρᾳ τρικυμίας· αἱ τοῖχοι ἐτρέπον ὡς παραπετάσματα σχιζόμενα, τὰ ἀγαλματῖα συνεκρούοντο ἐπὶ τῶν τραπέζων ὡς εἰδωλὰ ἄψυχα, καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐδιάκριτοι κρότοι ἐμεινύοντο μετὰ πλήθος ἄλλων μυστηριωδῶν κρότων ἀκατανοήτων, μᾶλλον ἀνηκόντων εἰς τὸν ἰδαντικὸν κόσμον εἰς ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἔζη ὁ Μελφόρδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του.

Ὅποια διαφορὰ μεταξὺ τῶν περιπτώσεων τοῦ πεζοῦ καὶ ὀχληροῦ ἡμῶν βίου τὸν ὅποιον ὀνομάζομεν πραγματικόν, καὶ τῶν ἀποκαλύψεων τῶν ἀγνώπτων πραγμάτων τόσῳ κοινῶν εἰς τὸν βίον τῶν ναυτιλλομένων! Ὁ Μελφόρδ, ἀτρόμητος ὡς ἐργατοκύβινδρος ὁ ὅποιος μένει ἀτάραχος καὶ ὅταν κανονοβολῇται, ἡσθάνθη πρῶτον τότε ταλαντευομένην τὴν γενναϊότητά του. Τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπὶ βεβαρημένην ἀπὸ τὸ ἐπίον, δὲν εἰδύνατο οὔτε νὰ σκεθῇ, οὔτε ν' ἀποφασίσῃ τι· ἀλλὰ καὶ ποίαν ἀπόφασιν θὰ ἐλάμβανεν; Ἦτο ἥρως παθητικὸς θελήσεων ἀνωτέρων τῆς ἰδαντικῆς του.

« Δὲν ἀπολείπεται, εἶπε καὶ ἑαυτὸν, παρὰ νὰ μείνω ἡσυχος καὶ νὰ περιμένω. »

Καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς τὴν κλίνην του ἐπερίμενεν.

Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ καρτερίαι εἶναι δύο θεολογικαὶ ἀρεταὶ τῶν ναυτῶν. Διὰγοντες ἐξ ἐπαγγέλματος βίον μυθώδη καὶ ὄν ἀναμένουσι νὰ πείσῃ σφαῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, θεωροῦσιν ἑαυτοὺς εὐδαίμονας ὅσας τις τὸ προσβάλλον τὴν κεφαλὴν των δὲν εἶναι σφαῖρα. Ὁ δὲ ἄγγλος ναύτης ἔχει καὶ ἄλλο πλανήκτημα τὸ ὅποιον ὀφείλει εἰς τὸν γενικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθνους του· τὰ νεῦρά του εἶναι στερεὰ ὡς ὀρειχαλκος· καὶ ἐπιθυμῶν σφοδρότατα τὰς συγκινήσεις, ἀναζητεῖ κατὰ προτίμησιν ἐπικινδύνους περιστάσεις διὰ νὰ καταστήσῃ ὁπωσοῦν εὐαίσθητον τὴν χαλκίνην ἐπιδερμίδα του. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Μελφόρδ ἐφαίνετο εὐχα-

ριστημένος, διότι κοιμώμενος ἢ ἐξυπνος διέτρεξεν ἐντὸς δύο ἡμερῶν τὸν κόσμον ὅλον· δὲν ἐγνώριζε πλέον οὔτε τὴν ἡλικίαν του, οὔτε τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκετο, οὔτε τὸν μῆνα οὔτε τὴν ὥραν τοῦ χρόνου, καὶ τὸ γαίριστον δὲν ἐγνώριζε πλέον οὐδ' ἑαυτὸν. Εἰς μόνος δεσμός ἐφαίνετο συνδέων ἐπὶ αὐτὸν μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὁ ἔρως καὶ ἡ πίστις του πρὸς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἡ πατρικὴ του φιλοστοργία πρὸς τὰ δύο τέκνα του.

Ἐν τοσοῦτῳ ἐπανῆλθεν ἡτυχία εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ δὲν ἠκούοντο πλέον αἱ ὀξεῖαι ἐκεῖναι φωναὶ αἰτίνες εἶχον καταταράξει τῶν κοιτῶνα τοῦ Μελφόρδ. Ἀλλ' ἡ σιωπὴ αὐτῇ ἦτο μυστηριώδης ὥσπερ καὶ ὁ θόρυβος. Καὶ εἰδύνατο μὲν νὰ ἐπιδοθῇ ἐκεῖνος εἰς συμπεράσματα, ἀλλὰ ποῦ θὰ ἐβῆ; Τὰ συμπεράσματα θεμελιοντάται ἐπὶ ὅρων δεδομένων, καὶ πάλιν πολλὰκις εἶναι ἐσφαλμένα· ἐνταῦθα ὅμως ποῖον θεμέλιον εἶχον;

Ὁ Μελφόρδ ἤνοιξεν ὀλίγον μετ' ὑποσχρὴν τὰ παράθυρα τοῦ κιοστίου, καὶ εὐθὺς εἰσέδυσαν αἱ ἀκτῖνες τῆς αὐγῆς. Τῇ βοηθείᾳ δὲ τοῦ ὀχλοῦ ἐκείνου φωτός, εἶδε μέγα φύλλον χάρτου κινεζικοῦ τὸ ὅποιον, ὡς ἐφαίνετο, εἰσῆλθῃ διὰ τινος σχισμάδος τοῦ τοίχου. Ὁ Μελφόρδ ἔλαβεν αὐτὸ μετὰ σπουδῆς, καὶ παρατήρησεν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν διπλῶν β' ὅτι ἦτο ἀγγλιστὶ γεγραμμένον. Σφογγίσας δὲ δύο δάκρυα χαρᾶς ἅτινα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὅτε ἶδε συμπαιγνίαν χαρακτῆρας, ἀνέγνωσε τὰ ἐφεξῆς·

« Ἡτίμας τὴν προσφιλή μου θυγατέρα, ἐμάρανες τὴν δόξαν τῆς οἰκογενείας μου. Οἱ νόμοι τῆς φιλανθρωπίας με ἀπαγορεύουσι τὸ νὰ γύσω τὸ αἷμά σου, ἀλλὰ δὲν με ἀπαγορεύουσι καὶ τὸ νὰ ἀποκλείσω τὸν θάλαμον εἰς τὸν ὅποιον εἰσῆγαγες αἰσχρὸς καὶ ἀτιμίαν. Ἐντὸς αὐτοῦ θὰ γὰρῃς. Ἡ κόρη μου θὰ πωληθῇ ὡς δούλη ἀντὶ δέκα ὀγγιῶν ἀργύρου, ὅπως ἐντέλλεται ὁ νόμος τοῦ σοφοῦ Τάϊ-Κούγκ, υἱοῦ τοῦ Ίσιου.

» Ἐὰν συγκατατίθῃσαι νὰ νυμφευθῇς τὴν θυγατέρα μου καὶ νὰ ζήσης με αὐτὴν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦτον, μακρὰν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ, ὡς ἐντὸς τάφου ἡ μία, θὰ εὖρης καὶ πατέρα, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὴν φροντίζοντας περὶ σοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν κρατήσης τὴν ἐπιστολήν, θὰ ὑποθέσω ὅτι συγκατατίθῃσαι εἰς τὸν γάμον, ἐὰν δὲ τὴν ρίψῃς εἰς τὴν λίμνην, θὰ εἶναι σημεῖον ὅτι ἀρνεῖσαι. Σκέφθητι λοιπὸν, καὶ μὴ λησμονῇς ὅτι πρέπει νὰ εἶσαι εὐγνώμων πρὸς τοὺς σώσαντας τὴν ζωὴν σου. »

« ΣΑΜΠΛΟΣ, μυνδαρίνος λόγιος. »

Ὁ Μελφόρδ ἀνέγνωσε τρεῖς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἥτις τὸν ἐπειθεῖν ὅτι ἔζη, ἂν καὶ εἰς τὴν Κίνα, καὶ ἐστρεψε τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν ὡς διὰ νὰ εὖρη τινὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ κατὰ τὴν δυσχερὴ ἐκείνην περίστασιν. Λογισμοὶ ἀντιφατικοὶ συνετάρασσον τὸν ἐγκέφαλόν του· ἔβλεπε τὴν ὁροσὴν, τὰ παραπετάσματα, τὴν λίμνην, τὴν ἐπιστολήν, ἔδρανε τὴν ἀκραν τῆς ἐπιστολῆς, ἐγέλα διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι γελοία ἦτο ἡ περίστασις, ἡγωνίζετο νὰ λάβῃ ἀπόφασιν σταθεράν, συνέστελλε τὰς ὀφρὺς καὶ ἔκλειε τὴν παλά-

μην διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε ποτὲ μὲν καγχασμούς, ποτὲ δὲ ἀπειλὰς εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ θεωρήσῃ τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ νὰ ρίψῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν λίμνην. Καὶ ἐπράξεν ὡς ναύτης ὅστις διατάσσεται μὲν νὰ παραδοθῇ ἀλλ' αὐτὸς παραδίδει τὸ πλοῖον εἰς τὸ πῦρ. Τοιαῦτα ἥρωϊκὰ ἀναλογιζόμενος, διευθύνθη πρὸς τὸ κιόσκιον, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἐπιστολὴν ὡς θρυαλλίδα, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ρίψῃ ὡς εἰς πυριταποθήκην. « Πῦρ » ἀνέκραξε, καὶ ἡ μνήμη τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐσθῆσαν τὴν θρυαλλίδα τοῦ ναύτου! Δὲν ἔρριψε τὴν ἐπιστολὴν.

Ὁ Ροδινσὼν Κροῦσος, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὅστις εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ, εὐρισκόμενος μόνος ἐπὶ βράχου νήσου ζώσης ἐντὸς νήσου νεκρῶς, ἐδαρύνθη νὰ ζῇ μόνον μὲ μονολόγους, καὶ ἐπενόησε συνομιλίαν μεταξὺ δύο, μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Καὶ ὁ Μελφόρδ ὁμοίως ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν κατοίκων τοῦ Πικεανού, συνηγόρησε καὶ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ κακοῦ, καὶ ἀφοῦ ἤκουσαν ἀμφότερα τὰ μέρη ἐδίκασεν οὕτω εἰς τὸ δικαστήριόν του· τὸ καλὸν ὑπερίσχυσε τοῦ κακοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο νεκρὸς καὶ ὁμῶς ἔζη· ἐνόμιζεν ὅτι τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει ὁ κόσμος, καὶ ὁμῶς ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ· ἐδύναντο νὰ τὸν κλείσωσιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου του ὡς τὸν Οὐγγολῆνον, καὶ ὁμῶς τὸν ἐπρόσφεραν νύμφην, τὴν κόρην μανδαρίνου. Ναὶ μὲν εἴαν ἐδέχετο τὴν πρότασιν ταύτην, θὰ ἤθετε τοὺς περὶ πίστewς ὅρκους του· ἀλλὰ πῶς ἄλλως νὰ διατηρήσῃ ἑαυτὸν χάριν τῆς γυναικὸς τοῦ εἰμὴ νυμφευόμενος.

« Ἡ Κινέζα μου, εἶπεν ἀναλαβὼν τὸν μονολόγον του, δὲν εἶναι βεβαίως εὐμορφος, ἡ ὄψις τῆς θὰ εἶναι εἰς ἄκρων μελαγχροινὴ, τὰ μαλλία τῆς σπανὰ, οἱ ὀδόντες τῆς ἐλλειπίς· ὥστε εἴαν τὴν ὑπανδρευθῇ θὰ ἐπιβάλλω ἐμυτὸν εἰς θυσιάν διὰ τὴν ὁποῖαν θὰ μὲ γνωρίσῃ χάριν ἡ ἀγαπητὴ μου Καρολίνα. Ὡ! ὁμνῶ εἰς τὴν τιμὴν μου ὅτι θὰ ἔρριπτα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν λίμνην εἴαν ἡ κόρη τοῦ μανδαρίνου ἦτον νέα καὶ ὡραία ὡς ἡ Καρολίνα μου! Ὁ! ἀπέθνησκα ἐδῶ μέσα! Ἄς περιμένωμεν βλέπω καὶ προχωροῦμεν εἰς τὸ καλλίτερον· ἄς ὑποταχθῶμεν ἀφοῦ δὲν εἴμεθα ἐλεύθεροι. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἄλλη ψυχὴ συνεχομένη μὲ τὸ σῶμα! Ἄς ἐλπίσωμεν.

Καὶ τελευταία ἰδέα τὸν ἀνεχαίτισε, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς νέους λογισμούς. Ἦθελε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν μανδαρίνον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἐγκλήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐπράξε, καὶ νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του ἐν πύσῃ τῇ μυστηριώδει τοῦ ἀληθείας· ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι εὐρίσκετο μεταξὺ ὄντων σχεδὸν μυθωδῶν, ἐχόντων προλήψεις, νόμους, ἔθιμα ἄγνωστα καὶ ἀδυσώπητα τὰ ὅποια ἦτο ἀδύνατον νὰ νικήσῃ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ μανδαρίνου εἰσῆλθε μόνη εἰς τὸν θάλαμον ἐνὸς ξένου, καὶ τοῦτο ἦρκει ἴσως εἰς Κίνα διὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ, καὶ νὰ καταστήσῃ ἀναπόφευκτον ἱκανοποίησιν οἰκειοκλήν· « Πλὴν τούτου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, δεῖ τί ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ νέα ἠτιμώσθῃ; ὡς λέγουν οἱ γονεῖς τῆς· διότι μ' ἐδοθήθητε πεινῶντα καὶ διψῶντα! Ὡ!

ἄς τὴν στεφανώσωμεν, ἂν καὶ ἄσχημον, καὶ γραῖαν, καὶ φαλακράν καὶ μὴ ἔχουσαν ὀδόντας. »

Θὰ ἐξηκολούθει ἀναμφισβήτως τὰς σκέψεις του, εἴαν δὲν διέκοπτεν αὐτὰς ἀλλόκοτος τις ἀρμονία, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι ἦτο πρόδρομος τελετῆς. Πολλὰί φωναὶ βραδεῖαι ἐφαλλον τὸν ὕμνον τῶν προγόνων· Σέε Χούγκ, κλ. συνοδευόμεναι καὶ ἀπὸ τὸ Λὸ καὶ ἀπὸ τὸ Γούγκ· τὸ μὲν Λὸ εἶναι εἶδος τυμπάνου, τὸ δὲ Γούγκ, κώδιωνος ραγισμένου. Ὁ Μελφόρδ ὑπέθεσεν ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ μανδαρίνου ἀνέβαινε τὴν κλίμακα διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, καὶ κτενίσας τὸν μύστακα καὶ τὴν κόμην μὲ τὰ δάκτυλά του, καὶ νύψας τὰς χεῖρας μὲ πράσινον τέϊον, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς σελήνης τῆς ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐλαβε φυσιογνωμίαν Κινέζου, καὶ σταθεῖς ἐπερίμνε τὸν γάμον ὡς στρατιώτης ἀνδρείος ἀναμένων τὸν ἐχθρόν.

Τότε δύο παραθυρίδες ἠνοιχθήσαν τρίξασαι μεταξὺ τῶν περιπετασμάτων, καὶ ὁ Μελφόρδ ἶδεν ἑαυτὸν ἐν μέσῳ τεσσάρων Κινέζων. Πρὸς τιμὴν δὲ τοῦ ἔθνους του δὲν ὠπισθοδρόμησεν οὔτε βῆμα. Ἐξ ἐναντίας οἱ Κινέζοι ἔτρεμον εὐρεθίντες πλησίον ναύτου Ἀγγλου. Ἐγνωρίσαμεν ἤδη τὸν δευτερότοκον υἱὸν τοῦ Σαμπάου τὸν ἀνδρείον Κιέν. Δύο ἀδελφοὶ του τὸν συνώδευαν ὁ Τζίν, ἀξιωματικὸς τῶν κοντοφόρων τῆς κιτρίνης σημαίας, φίλων χιτῶνα κυανοῦν, ἐξωγχομένον μέχρι τῆς ζώνης ἐπὶ ἐσθῆτος καφεχροῦ, λόγγην καλουμένην *εἰλγκ σάιγκ* καὶ ἀσπίδα ἐξ ἰνδοκαλάμου ὀνόματι *πάι*· τὸ πρόσωπόν του ἦτο γλυκύτατον. Ὁ τρίτος ἀδελφὸς Κιάνγκ, ὑπηρετὸν ὡς *πῆγκ* μετὰ τῶν *πι-τσαν-πίο*, ἡ πυροβολητῶν κοπτόντων τὰ ὄρη. Ἐφόρει δὲ σάγον βυμβάκερον κράσπεδα ἔχοντα κυανὰ. Ὁ φρικτὸς τοῦ μύσταξ δὲν ἦτο κατ'ἀλλήλους εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐμφαίνον ἀγαθότητα ἀρνίου.

Δι' ἐνὸς μάνου βλέμματος ἔκρινεν ὁ Μελφόρδ τοὺς τέσσαρας ἐχθρούς του· ἀνεσῆκασε τὰς χειρίδας τοῦ ὑποκαμίτου του, παρεκέλευσε τοὺς γρόνθους τοῦ ὑπὸ τὸ μανδαρικὸν ἐνδυμά του, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ καλύψῃ τὸ ἔδαφος μὲ Κινέζους, ὅτε ἰδέα τις τὸν ἀνεχαίτισεν· « Ἀπ' ἐδῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἐκβῶ εὐκόλως· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ποῦ θὰ ὑπάγω; Καὶ τέσσαρες Κινέζους ἂν φονεύσω μ' ἓνα γρόνθον, ποῖος θὰ μὲ δείξῃ τὸν δρόμον μου; Εἶμαι εἰς τὸ ὄριον ἢ εἰς τὸ κέντρον τοῦ τόπου; Καὶ ὁλόκληρον Κινεζικὸν στρατὸν ἂν καταβάλω, τί θὰ κατορθώσω; Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐσυζήτησεν ἀλγοδρακίως εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐξ ἀνάγκης παρεδέχθη εἰρηνικὴν διαγωγὴν.

Ὁ δὲ μανδαρίνος Σαμπάου, συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἀφοῦ ἶδε μετὰ δάμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἀγγλου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἀγγλιστὶ μὲν, ἀλλὰ μὲ προφορὰν κινεζικὴν·

— Νὰ σὲ ὁμιλήσω ὡς πατὴρ ἢ ὡς ἐχθρὸς;

— Ὡς πατὴρ, ἀπεκρίθη ὁ Μελφόρδ.

— Λοιπὸν ἀκολούθησέ μας.

Καὶ ἤρχισαν ἐκ νέου ἡ ψαλμωδία τοῦ ὕμνου τῶν προγόνων. Ὁ Μελφόρδ ἠκολούθησε τοὺς Κινέζους

εἰς σκοτεινὴν παράδοξον, καὶ εἰσῆλθε τελευταῖος εἰς θάλαμον ἔχοντα εἰς τὰ παράθυρα ἀντὶ ὑάλων χαρτίων λαδωμένα. Πρὸς τὸ βάθος, ἐπὶ θρανίου κοκκίνου χρυσοκεντήτου, ἐκάθητο γυνὴ τις τοὺς βραχίονας ἔχουσα τεταμένους καὶ ἐσκεπασμένους μέχρι τῆς ἄκρας τῶν χειρῶν διὰ χειροκτίων κιτρίνων ἡμισημάτων.

Ὁ Μελφόρδ ἀφῆκε φωνήν... ἶδε νέαν δεκαπενταετῇ ἐξαιρέτου κάλλους, καὶ πλήρη χάριτος ἱκανῆς νὰ ἐλκύσῃ καὶ εὐρωπαῖον. Ἄν καὶ ἐφόρει κεφαλοδέσμην μαύρην, περιεπολισμένην διὰ δέσμης λευκῆς τιδος καὶ διὰ μικρῶν ἀλλὰ τριπλῶν σειρῶν ὠραίων μαργαριτῶν, ἐνοεῖτο εὐκόλως ὅτι ἡ περικαλλὴς ἐκείνη κεφαλὴ θὰ εἶχε θησαυρὸν ξανθῆς κόμης. Βλεφαρίδες μακρὰ καὶ λεπταί, ὡς διὰ μελάνης κινεζικῆς ἐζωγραφημέναι, ἐπηύξανον τὴν ἀνεξήγητον γλυκύτητα τῶν μαύρων καὶ διαυγῶν ὀφθαλμῶν της· εἰς ταῦτα δὲ προσθετέον καὶ μέτωπον λευκὸν καὶ καθαρὸν, παριῶς παρθενικῆς, ῥίνα θαυμασίαν, καὶ στόμα ὁμοίον μὲ τὸ θεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξύμνησεν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς, Κιεγκ-λόγκ, ὁ ἐστεμμένος ἐκεῖνος μέγας ποιητὴς ὅστις ἔλεγεν· «Ὁ φίλερον τῆς καρδίας μου! τὰ χεῖλη σου εἶναι ὡς τὸ μεταλλεῖον τοῦ Νῦ Κισού, κοράλλιον περικλειδίων μαργαρίτας.»

Ὁ γεναῖος Κιέν, λαβὼν ὀλίγον θάρρος, ὠδήγησε τὸν Μελφόρδ ἐνώπιον τῆς ὠραίας Κίας (αὐτὴ ἦτο ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν), καὶ ἡ νέα κόρη, ἀποκαλύψασα τὴν ἀριστερὰν χεῖρά της καὶ χαμηλώσασα μετὰ σεμνότητος τοὺς ὀφθαλμούς, ἔβαλε δακτύλιον ἐξ ἐλεφαντίνου ὅσπου εἰς τὸν παρὰ μισον τοῦ Μελφόρδ. Οἱ δακτύλιοι ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν καθ' ὅσον τὸν κόσμον τὰ μεταλλικὰ σύμβολα τῆς εὐδαιμονίας τῶν συζυγικῶν δεσμῶν. Ὁ οὐρανὸς ἔδωκε τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν οἰκουμένην βίβλας εἰς τὸν πλανήτην Κρόνον δακτύλιον.

Ὁ Μελφόρδ ἐθαύμασε πρὸ πάντων τὴν παρθενικὴν χεῖρα τῆς μηστῆς του! Ὅποια χεῖρ! καὶ ὁποῖος θὰ ἦτον ὁ βραχίον!

Ὁ μανδαρίνος Σαμπάος, λαβὼν στάμνον πηλίνην ἔβαλεν αὐτὴν ἐντὸς μικρᾶς καὶ στρογγύλης θυρίδος.

Ἐπειδὴ ἡ περίστασις ἦτο κατεπιγούσα ἐτελέσθη καὶ ὁ γάμος ἀμέσως μετὰ τὸν ἀρραβῶνα. Ὁ μανδαρίνος ἔβραυσεν τὴν πηλίνην στάμνον, καὶ ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς δύο συζύγους τοὺς ἀναγομένους εἰς τὸν γάμον στίχους τοῦ Λι-Κί. Ὁ δὲ Μελφόρδ παρεστάθη μηχανικῶς εἰς τὴν ἀλλόκοτον καὶ διεξοδικωτάτην ἐκείνην τελετὴν.

Μετὰ ταῦτα κατέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, ἀλλ' οὐδεμία γυνὴ ἐγένετο δεκτὴ· αἱ συνδαιτυμόνες ὅμως ἦσαν τοσαύτῳ τεταραγμένοι ὥστε κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν εὐθύμησεν. Ὁ Μελφόρδ ἔφαγε μόνον ῥόφημα ἐκ φωλεῶν πτηνῶν, καὶ πῆτταν ἐξ ἰχθύων παρεσκευασμένων μετὰ μύρων.

Μετὰ τὸ συμπόσιον ὁ μανδαρίνος εἶπεν εἰς τὸν Μελφόρδ ὅτι ὁ γάμος του ἐτελέσθη κατὰ τοὺς ὅρους τῆς θρησκείας τοῦ Φό, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του καὶ πρὸ τῆς παστάδος, καὶ τὸν ὑποχρεοῖ νὰ προσφέρῃ τὰ δῶρά του

εἰς τὴν οἰκογένειαν τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ συμπόσιον.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἄρθρον τῆς θρησκείας τοῦ Φό, ἐπροξένησε μεγίστην ἀνησυχίαν εἰς τὸν Μελφόρδ· διότι δὲν εἶχε παρὰ μόνον ἐν ὠρολόγιον ἀργυροῦν τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε πάντοτε ὥραν παρελθούσαν ἢ μῆλουνσαν, καὶ κλειδίον ἐκ σαρδίου λίθου στρογγύλου ὡς ἡμισυ πᾶλλον· «Ἴσως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μελφόρδ, ἡ θρησκεία τοῦ Φό δὲν ὀρίζει καὶ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ποιότητα τοῦ δώρου.» Καὶ λύσας τὸ κλειδίον, ἔδωκεν αὐτὸ μετ' ἐπιστημότητος εἰς τὸν μανδαρίνον ὅστις τὸ ἐδέχθη εὐγνωμόνως.

Μετὰ τὴν τελετὴν ταύτην τοῦ δώρου, ὁ Μελφόρδ ὠδηγήθη ἀπὸ τὸν παντέρον καὶ τοὺς τρεῖς γυναικαδέλφους του μέχρι τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου· καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν γαμβρὸν νεῦμα σημαῖνον· *Εἰσελθε.*

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Μελφόρδ ἐταλαντεύθη· ὁ ποὺς του ἐκλονήθη πατήσας τὸ κατώφλιον, πέραν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἐπιτορκία· ὅτι ἐνθυμήθη τὴν προσφιλὴ Καρολίαν καὶ τὰ δύο τέκνα του.

Ὁ μανδαρίνος καὶ οἱ τρεῖς υἱοὶ του, φρονηθέντες διὰ τὸν δισταγμὸν τοῦτον, ἠτένιζαν ἀλλήλους λοξότερα παρὰ τὸ σύνηδες, καὶ μονοσύλλαβα ἀπαίσια ἐξῆλθον ἀπὸ τὰ ἀπειλητικὰ χεῖλη των. Ἀλλ' ὁ Μελφόρδ, λησμονήσας ἐπὶ μικρὸν τὴν Καρολίαν του, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς νέας οἰκογενείας του, ἤναιξε τὴν θύραν τῆς νυμφικῆς παστάδος καὶ εἰσῆλθεν εὐσταθέστατα.

(*Ακολουθεῖ τὸ τέλος.*)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου

ΜΑΞΙΜΟΥ

Πρὸς τὸν Δούκα Ἐνετίας

ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΟΣΕΝΙΓΟΝ.

—ο—

Δύο Γερμανοὶ φιλόλογοι, Τάφελ, ὁ γνωστὸς διὰ τὰς περὶ τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας μελέτας αὐτοῦ, καὶ ὁ διδάκτωρ Γεώργιος Μαρτίνος Θωμάς, μέλος τῆς ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίας, ἀνέβησαν, τῷ 1850, ἐν τοῖς δημοσίαις ἀρχείοις Βιέννης, ἐπιστολὴν τινὰ Μαξίμου, τοῦ περὶ τὰ τέλη τῆς πεντεκαίδεκάτης ἑκατονταετηρίδος πατριαρχεύσαντος, πρὸς τὸν Δούκα Ἐνετίας Μοσενίγον, ἀξιολογωτάτην διὰ τε τὸ λογικὸν καὶ τὸ πραγματικὸν αὐτῆς, ἣν ὁ Γ. Μ. Θω-